

la-li mezi nimi roztržka, jest jim volno nastoupiti jednu z cest naznačených v §§ 833—838 obč. zák.

Čís. 5187.

Vedena-li exekuce vyklizením proti osobě, proti níž čelil exekuční titul, a zároveň proti třetí osobě jako udánlivému odvodci oné osoby, není udánlivý odvodce sice »třetí osobou« ve smyslu §u 37 ex. ř., jest však oprávněn uplatnit svou námitku, že byl v přímém právním poměru s majitelem domu, žalobou o nepřipustnost exekuce dle §u 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 17. července 1925, Rv I 1227/25.)

Majitelka domu Josefa H-ová uzavřela se správkyňí domu Antonii V-ovou smír, dle něhož se Antonie V-ová zavázala vykliditi do 20. srpna 1924 byt, obývaný v domě Josefy H-ové. Na základě tohoto smíru vedla Josefa H-ová exekuci vyklizením proti Antonii V-ové a manželům K-ovým, jakožto podnájemníkum Antonie V-ové. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se manželé K-ovi na Josefě H-ové a Antonii V-ové, by bylo zjištěno, že žalobcům přísluší k vyklizovanému bytu právo nájemní, a že exekuce vyklizením jest nepřipustna. **Procesní soud první stolice** žalobu zamítl. **Důvody:** Rozhodnutí tohoto sporu závisí především na řešení otázky, zda žaloba dle §u 37 ex. ř. jest připustna proti exekuci vyklizením najatého nebo z důvodu domovníckého právního poměru používaného bytu. Podle téhož §u může třetí osoba podati odpor proti exekuci, tvrdí-li, že má ku předmětu, exekucí dotčenému právo, které by nedopouštělo výkonu exekuce. Žaloba tato tedy předpokládá právo třetí osoby na předmětu, exekucí dotčeném, vylučující exekuci. Předmětem exekucí dotčeným může býti věc hmotná, movitá nebo nemovitá, však i nehmotné právo, pohledávka. V tomto případě jde však o nucené vyklizení bytu, tedy o exekuci k vymožení jednání podle §u 346 a násl. ex. ř. Nejde tu tedy o poměr, jaký předpokládá § 37 ex. ř. tak, že žalobě nedostává se jedné ze základních podmínek a proto jest v tomto případě žaloba podle §u 37 ex. ř. vyloučena, i kdyby skutečně bylo tu takové právo, jež by výkonu exekuce nedopouštělo. **Odvolací soud** napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání

Důvody.

Jde o exekuci vyklizením bytu proti osobě, proti níž exekuční titul čelí (V-ové), a zároveň proti osobě třetí jako udánlivému odvodci tohoto exekuta (žalobcům). Nižší stolice jsou toho názoru, že nájemní právo této třetí osoby, získané k bytu tomu přímo od exekventa (vlastnice domu H-ové) nečiní exekuci ve smyslu §u 37 ex. ř. nepřipustnou a že tedy vybavovací žaloba nemá místa. Konstrukce žaloby dle §u 37 ex. ř. ovšem zde není místna, neboť žalobci nemohou ničeho míti proti vyklizení exekuta V-ové, jim může jíti jen o zachování jich vlastních

práv, ale když exekuce čelí také proti nim, nejsou, jsouce i oni sami exekuty, v té exekuci osobami »třetími« ve smyslu §u 37 ex. ř. Ale to nemůže býti na úkor jejich právu hájiti se proti exekuci, pakli vskutku neprávem jest proti nim vedena. Vždyť i kdyby tomu tak bylo, jak exekuční návrh sám praví, že prý oni jsou podnájemníky exekutky V-ové, nebyli by z právní ochrany vyloučeni, pakli jen by byli v přímém poměru s majitelkou domu, neboť pak by je tato na základě exekučního titulu, znějícího pouze proti V-ové a nikoli i proti nim, nemohla vykliditi, ježto je proti tomu výslovně chrání § 568 c. ř. s. Ale přímý poměr s majitelkou domu oni výslovně tvrdí, ba tvrdí mnohem více než to: kdežto by dle cit. §u stačilo k jejich odporu proti exekuci, by byli třeba podnájemníky, jen když by byli přes to v přímém poměru s vlastníci domu, tvrdí oni přímo, že jsou nájemníky, že sporné místnosti (kuchyň se špiží) přímo od ní najali a exekutka V-ová místností těch vůbec v držbě nemá. Kdyby tomu tak bylo, pak by to byla podivná spravedlnost, aby se nesměli brániti proti tomu, kdyby je vlastnice domu pod titulem podnájemníků, jenž v čas podání exekuce ničím a nikde prokázán nebyl a při pravosti stavu žalobci tvrzeného musil by nutně považován býti za fingo- vaný, chtěla vykliditi. Požívá-li však podnájemník dle §u 568 c. ř. s. právní ochrany, tím více musí jí požívati nájemník, a jde tu tedy o přehmat v konstrukci: nejde o žalobu o nepřípustnost exekuce dle §u 37 ex. ř., kterou má jen osoba třetí, nýbrž o žalobu o nepřípustnost exekuce dle §u 39 čís. 5 ex. ř., kterou má i exekut, a právě on, a kterou jen také i podnájemník v případě §u 568 c. ř. s. práva svého se domůže a která se jeví jen jako zvláštní případ žaloby určovací dle §u 228 c. ř. s. Nižší stolice však následkem své mylné právní konstrukce, že jde o žalobu dle §u 37 ex. ř., a ta že není proti exekuci na vyklizení možna, konstrukce to, již se chopily svémocně, ježto žalobci nikde se o § 37 ex. ř. neopírali, nezjišťovaly vůbec, ač všechny dukazy i v tom směru provedly, skutečnosti pro rozhodnutí žalobního nároka nutné, zejména tedy, zda opravdu žalobci měli, jak tvrdí, spornou kuchyň se špiží najatu přímo od prvzalované majitelky domu a nikoli v užívání teprv od spoluzalované její domovnice, takže právo své by byli odvozovali přímo od exekvující majitelky domu a nikoliv teprv od exekvované domovnice a nemusili tedy sdíleti vyklizení proti této prováděné: avšak nejvyšší soud přece má za to, že možno se docela dobře obejít bez řečeného zjištění, protože, i když se vezme za základ rozhodnutí skutkový stav žalobcům nejpříznivější, jaký nižší stolice vůbec dle stavu spisů zjistiti by mohly, není tím pro žalobce ničeho získáno. Ze zjištěných skutečností dospěl dovoňací soud k rázoru, že smlouva mezi žalobci a majitelkou domu ani podle vylíčení žalobcu samých vyjednána a uzavřena nebyla, nýbrž žalobci byli v poměru smluvním jen s domovnicí V-ovou, odvozující své právo od ní a nikoli přímo od vlastnice domu, pročez není to právo, které by exekuci proti jejich autorce V-ové a případně i proti nim jako jejím odvodcům vedenou činilo nepřípustnou, naopak jest exekuce ta podle skryté zásady §u 568 c. ř. s., jenž sice jedná jen o jedné případnosti toho druhu, totiž té nejčastější, že jde o podnájemníka, avšak spočívá právě na zásadě, že pokud jde o právo bydlení, dále postoupené, exekuční titul proti autoru musí platiti i proti odvodci (leďa by tento měl přímý po-

měr s exekventem), zásady to, bez níž se jeho předpis mysliti nedá — přípustna i proti nim.

Čís. 5188.

V řízení o umoření rakouských válečných půjček přísluší Ředitelství státního dluhu právo rekursu.

Byl-li krajský soud určen dle §u 28 j. n. příslušným k rozhodování o umoření válečné půjčky, nebyl oprávněn postoupiti věc okresnímu soudu.

K umoření válečných půjček jest příslušným sborový soud.

Nepříslušnost soudu v řízení mimosporném zakládá jeho zmatečnost.

Důvody zmatečnosti §u 477 c. ř. s. platí i v řízení mimosporném, pokud ovšem podle povahy věci jsou v něm myslitelné.

(Rozh. ze dne 21. července 1925, R I 586 25.)

Usnesením ze dne 23. ledna 1924, Nd I 80/24 určil Nejvyšší soud podle §u 28 j. n. krajský soud v H. za soud místně příslušný k umoření rakouských válečných půjček. Krajský soud v H. postoupil usnesením ze dne 19. listopadu 1924 věc okresnímu soudu v R., jenž vyhláškou ze dne 1. dubna 1925 zavedl umořovací řízení. Stížnost Ředitelství státního dluhu do této vyhlášky rekursní soud odmítl. **D u v o d y:** Jak z obsahu stížnosti patrně, vystupuje v tomto případě Ředitelství státního dluhu v Praze v zájmu státu, avšak k zastupování státu před soudem jest dle služební instrukce ze dne 9. března 1898, čís. 41 ř. zák. povolána pouze finanční prokuratura. Na tom nebylo ničeho změněno vládním nařízením ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n., zejména ani jeho §em 7 čís. 11, jehož se stížnost dovolává a proto nelze Ředitelství státního dluhu uznati za oprávněné, podati tuto stížnost, již tudíž bylo nutno odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d zrušil k dovolacímu rekursu Ředitelství státního dluhu usnesení obou nižších soudů i řízení jim předcházející počínaje usnesením krajského soudu v H. ze dne 19. listopadu 1924, jímž věc postoupena byla okresnímu soudu v R., jako zmatečné, vyslovil nepříslušnost okresního soudu v R. v této věci a uložil mu, by spisy vrátil krajskému soudu v H. jakožto soudu pro věc tuto příslušnému, jemuž náleží v řízení u něho provedeném podle zákona pokračovati a věc vyříditi.

D u v o d y:

Rekursní soud nebyl v právu, odmítnuv stížnost, protože prý stěžující si Ředitelství státního dluhu není oprávněno k zastupování této věci, nýbrž prý jen finanční prokuratura dle své služební instrukce. Rekursní soud přehlédl ustanovení §u 2 odstavec za čís. 12, v němž výslovně se praví, že pokud v řízení před soudy a zvláště v exekčním řízení jednotlivé právní úkony jinými úřady roz. než finanční prokuraturou — předsevzaty býti mohou, jest ustanoveno zvláštními předpisy. Takových